

ČAKANIE NA ZAOPATRENIE

Hospodin podopiera všetkých padajúcich a pozdvihuje všetkých sklúčených. Na Teba sa upínajú oči všetkých a Ty im dávaš pokrm v pravý čas. Žalmy 145:14,15

104. žalm je žalm o stvorení a slová – Všetko to tvorstvo očakáva na teba – boli použité ohľadom stvorených zvierat.

Ale Žalm 145 je žalmom Kráľovstva a **Na Teba sa upínajú oči všetkých** (verzia Kráľa Jakuba – **Oči všetkých čakajú na Teba**) zjavne špecificky hovorí o potrebách Božích svätých; tých, ktorí klesajú a tých, ktorí sú utláčaní. To, čo vesmír a stvorená zver robí nevedomky, Boží ľud má robiť úmyselne a dobrovoľne.

Človek má byť prekladateľom prírody; má dokázať, že niet ničoho vznešenejšieho, či požehnanejšieho pri používaní našej slobodnej vôle, ako použiť ju na to, aby sme čakali na Boha.

Ak armádu pošlú pochodovať do nepriateľskej krajiny a dostanú správu, že nenapreduje, okamžite povstane otázka – čo spôsobilo to zdržanie? Odpoveďou bude veľmi často: „Čakáme na zásoby“. Nedorazili potravinové zásoby, oblečenie, či munícia; bez nich sa armáda neodváži pokračovať ďalej.

V živote kresťana to nie je iné; každý deň, každý krok **potrebujeme svoje zaopatrenie z neba** a nie je nič tak dôležité, ako rozvíjanie tohto ducha závislosti na Bohu a dôvery v Neho, ktorá odmieta pokračovať ďalej bez potrebnej zásoby milosti a sily.

Ak si položíme otázku, či je to nejako odlišné od toho, čo robíme keď sa modlíme, odpoveď môže byť, že **možno sa modlíme veľa, ale veľmi málo čakáme na Boha**. V modlitbe sme veľmi často zamestnaní sami sebou, našimi vlastnými potrebami a našou vlastnou snahou.

Keď čakáme na Boha, prvá myšlienka je na Bohu, ktorého čakáme. Vstupujeme do Jeho prítomnosti a cítime, že potrebujeme **len byť ticho, aby On, ako Boh, nás mohol zatieniť samým Sebou**. Boh sa nám túži zjaviť a naplniť nás samým Sebou. Čakanie na Boha mu dáva čas prísť k nám Jeho spôsobom a v Jeho Božskej moci.

A v čase modlitby by sme sa práve mali nastaviť, aby sme uchopili tohto ducha.

Skôr ako sa začneš modliť, **skloň sa** v pokore pred Bohom, aby si si pamätal a uvedomil, kým je On, ako je blízko a ako istotne dokáže a chce pomôcť. **Utiš sa** pred Ním a dovoľ Jeho Svätému Duchu, aby prebudil a rozdúchal tvoju dušu do tej detskej pripravenosti byť absolútne závislý a očakávať s dôverou.

Čakaj na Boha ako na živú Bytosť, živého Boha, ktorý si ťa všíma a túži ťa naplniť svojim spasením. Čakaj na Boha, kým nebudeš vedieť, že si Ho stretol; modlitba bude potom veľmi odlišná.

A keď sa modlíš, **maj obdobia ticha**, úctivej utišenosti duše, v ktorej sa poddávaš Bohu, keby ťa prípadne chcel niečomu naučiť, alebo niečo v tebe urobiť.

Čakanie na Neho sa stane tou najpožehnanejšou časťou modlitby a požehnanie, ktoré takto obdržíš, bude dvojnásobne vzácne ako ovocie spoločenstva s Tým Svätým. Boh to takto ustanovil v harmónii so svojou svätou prirodzenosťou i s našou, aby čakanie na Neho bolo úctou, ktorú Mu prejavujeme. Slúžme Mu takto s radosťou a úprimne; On sa nám prehojne odmení.

Na Teba sa upínajú oči všetkých a Ty im dávaš pokrm v pravý čas. **Drahá duša, Boh zaopatruje v prírode všetky stvorenia, ktoré učinil; o koľko viac zaopatrí v milosti tých, ktorých už vykúpil!** Nauč sa povedať o každej túžbe, o každom zlyhaní a každom nedostatku potrebnej milosti: Primálo som čakal na Boha, ináč by mi dal v pravý čas všetko, čo potrebujem. A potom povedz:

*"len očakávaj mlčky,
moja duša,
na Boha!"*